

Анаталій Василенко

Веселим айбузем

Анатолій Василенко

КИЇВ. ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

1988

У2
В-19

Дружній шарж Ігоря Смирнова.

ОТ І ПІДРАХУЙТЕ!

Ми легко оперуємо поняттями — здібний, талановитий, відомий, видатний, намагаючись в міру своєї доброти не образити художника. Звичайно, всі ці наші оцінки хибують на суб'єктивізм. Бо не існує тут чітких, раз і назавжди визначених критеріїв. Не існує одиниць виміру, скажімо, таланту карикатуриста.

А втім, що нам заважає взяти за таку одиницю, наприклад, посмішку. Я думаю, що саме вона, посмішка, дає відповідь на запитання — смішна карикатура, чи ні? Сподобалась вона, чи не сподобалась? Спрацювала вибухова сила комічного, чи не спрацювала?

Так от, якби такою одиницею виміру оцінювати творчість заслуженого художника УРСР, лауреата премії імені Миколи Трублаїні — Анатолія Василенка, то він, безумовно б, набрав рекордну кількість балів. Бо не посміхнутися, розглядаючи його дотепний малюнок — чи адресований він дітям, чи дорослим — просто неможливо.

От і підрахуйте, шановні читачі, скільки посмішок на його особистому рахунку, якщо він із своїх п'ятдесяти (цього року відзначаємо ювілей художника) тридцять років друкується в «Перці», причому в кожному без винятку номері. Якщо він регулярно виступає під рубрикою «Веселим олівцем» в республіканській пресі, а в «Сільських вістях» постійно веде таку рубрику. Коли він бере участь в республіканських, союзних, міжнародних виставках, завойовуючи на них медалі. Коли він ілюструє книги, що виходять у видавництвах «Молодь», «Радянський письменник», «Дніпро», «Веселка». Коли його малюнки передрукуються майже в усіх сатиричних часописах союзних республік і братніх країн. Коли видаються окремими книжками його гострі, дотепні, веселі карикатури. Одна з таких книжок — перед вами.

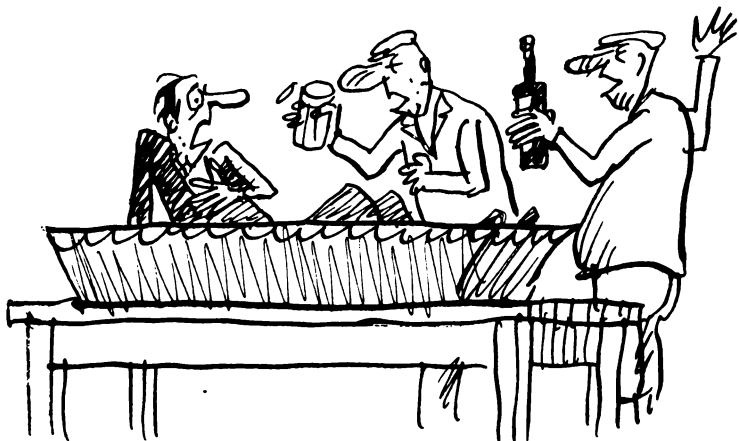
Ю. ПРОКОПЕНКО.

— Ти б, чоловіче, нову будку Сіркові зробив. Бачиш, з цієї він уже виріс.

— Все-таки даремно я з Катрею розвівся, а Гальку взяв. Перша дружина мене жаліла. Бувало, вижене з хати вночі ще й піджак викине, і шапку. А ця... в одній сорочці, мов собаку... Ех!

— Хлопці, я й справді не можу! Я — вмер!

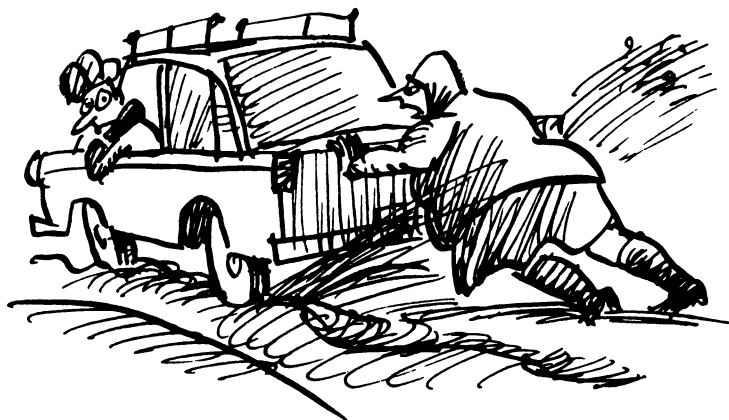

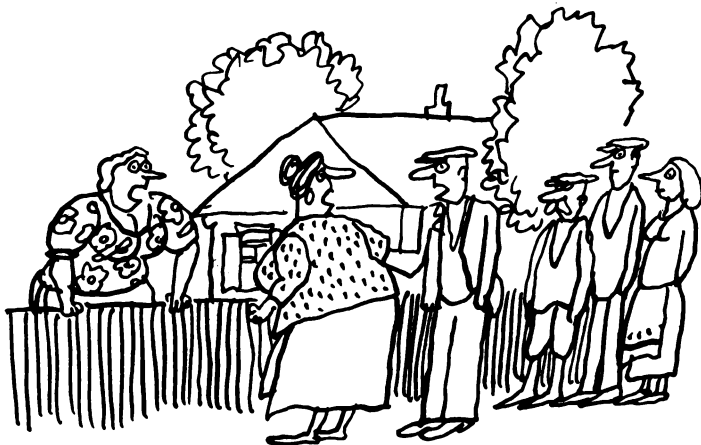
— Досить тобі, Ваню, вже сердитися на мене. Бо більше кругляків немає.

— Ану, поглянь, Катре: шось у мене спина поболює... Чи не вчепилася яка хвороба?

— Жінко! А чого ти не схотіла, щоб з нами їхав Петро?
— Так хіба ж я знала, що загрузнемо?!

— Ходімо додому... Люди ж дивляться!
— А я для кого стараюся?!

— Не вчись так, як я вчився!
Не вчись так, як я вчився!..

ОНУКИ В СЕЛІ

— Бабо, зроби веселе обличчя, ніби ти страшенно рада онукам. Люди ж дивляться, хай заздять.

— І де ти, Петре, взявся? Ти ж казав, що їхатимеш аж увечері!

- Який вишкварок, а вже з цигаркою! Неподобство!
- Та це синочок нашого сусіда Івана.
- А-а-а... То хай курить!

— І облиш свою
звичку дивитись на ме-
не з висока!

— Ми вже,
Петре, кинули
пити, зав'язали.

— А я ще
тримаюся, хлоп-
ці...

— Старий пес став, немічний... Я вже за нього й гавкаю...

— Що ти
все біля мене
висиджуєш?!
Вечір який,
дівчата хо-
дять!... При-
йдеш на цю
ділівську лав-
ку років че-
рез сорок!

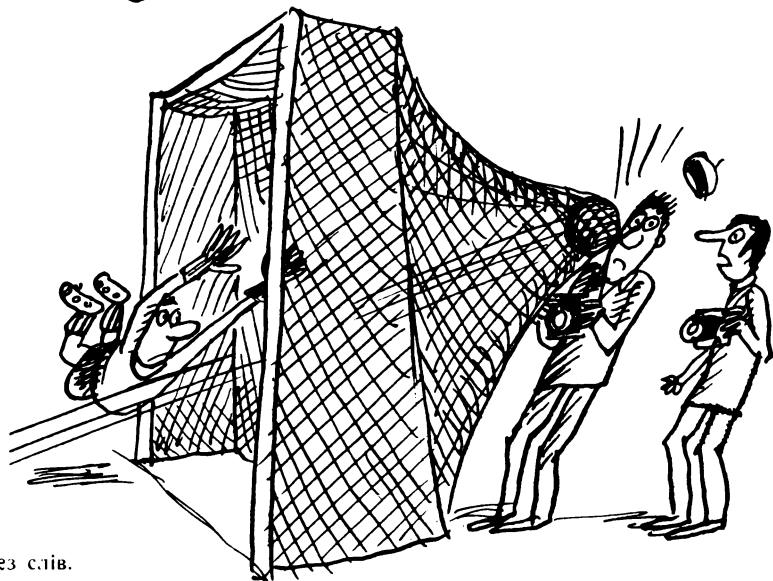

- І оце всі твої качки?
— Та ти що?! Тут і сусіда двійко плаває...

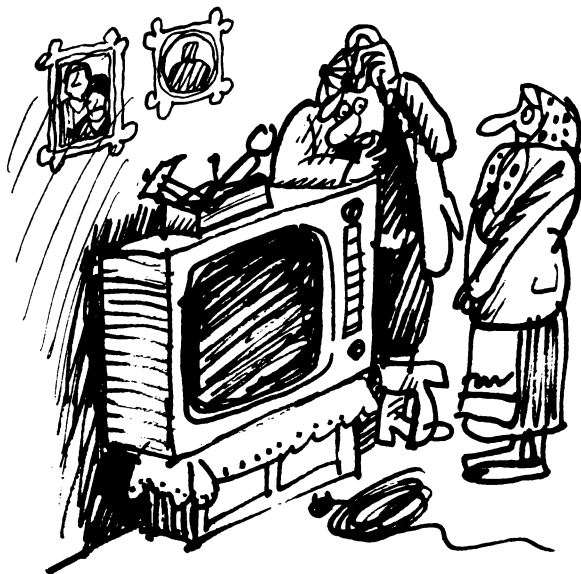
— Пив ти до білої гарячки... Ну, що ти знайшов хорошого у горілці?

— Як що?! А галюцинації!!!

Без с.т.в.

— Гей, чоловіче! Ти чого мене виштовхуєш?!

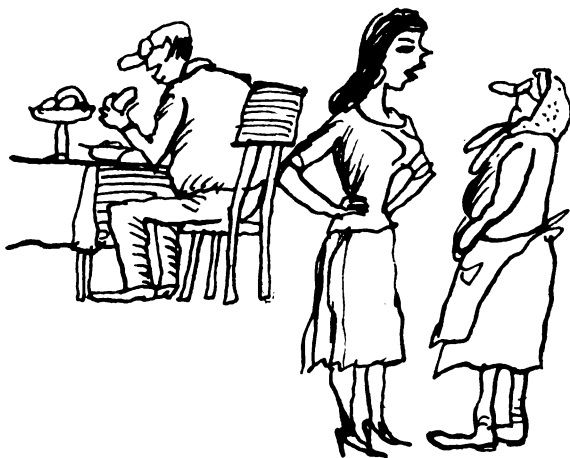

— Ох і техніка ж пішла складна!.. Я, сапожник по професії, а й то не можу докумекати, як його відремонтувати!

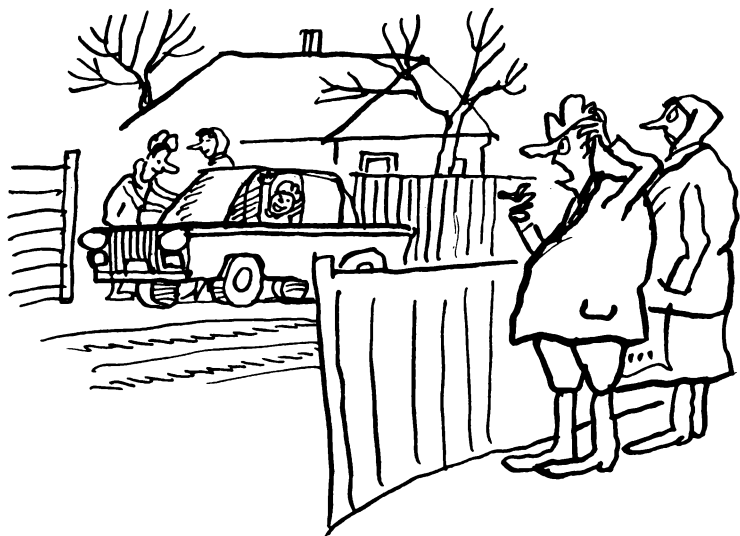

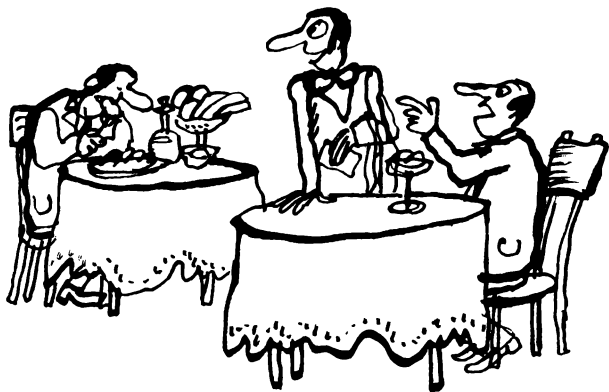
— А ти знаєш. Іване, тобі в масці краще, ніж без неї.

— Хіба ж, ма-
мо, у мене чоло-
вік старий, коли
він від вас мо-
лодший?!

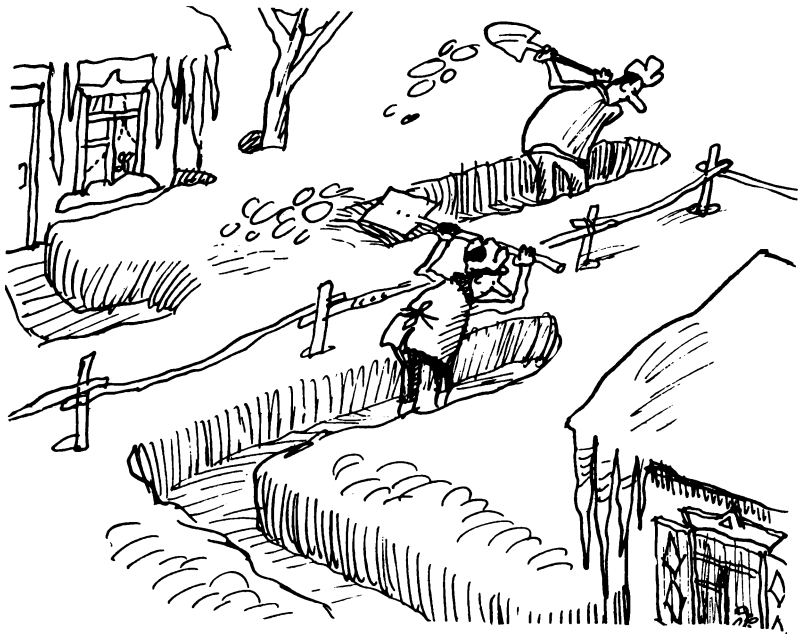

— Своїх неприємностей повно, а тут ще й сусід машину виграв!

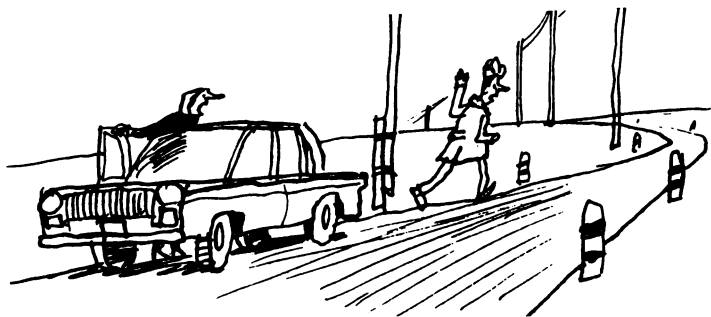

— Мені те ж
саме, що їсть
отой товариш.

— Та ви що?!
То ж директор
їдальні!

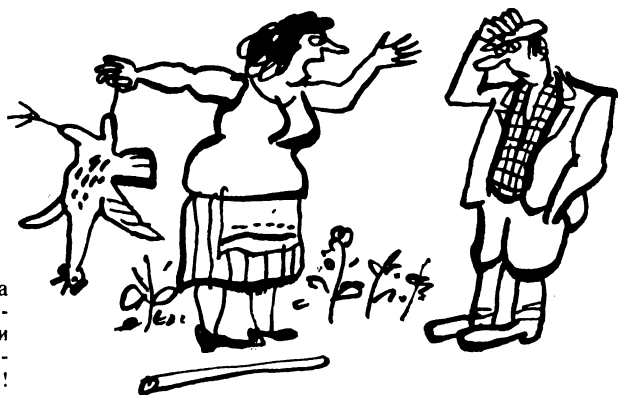
Сусіди.

- Іване, ти ж це куди?
- Посидь. Забув права, а хіба тут машиною розвернешся?

— Іще раз отаке зробиш — покажу жовту картку!

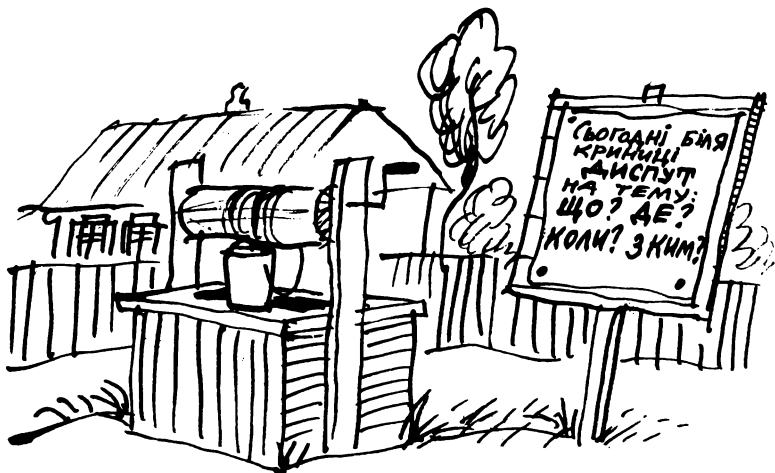
— Що ти за господар, що сусідської курки від рідної відрізнити не можеш?!

— От, як підвищать ціну горілки до вартості костюма, то що б ти, Василю, купував: горілку чи костюм?

— Звичайно горілку! Навіщо мені такий дорогий костюм здався!

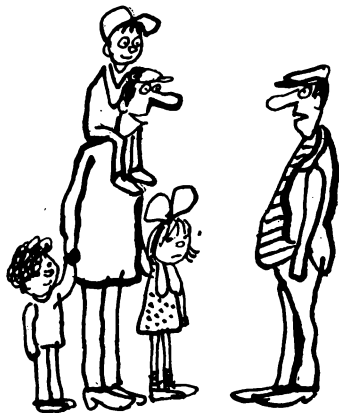

— Тю! Та додо-
му ж ми тебе вчора
довели цілісінько-
го!..

— А жінка каже,
що такий і був...

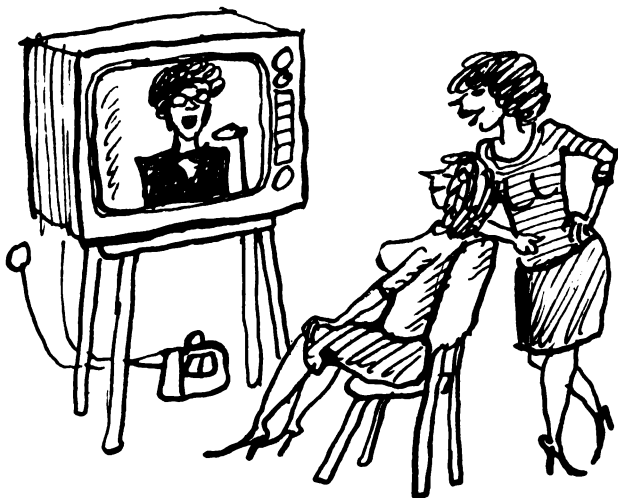
- Твої?
- Одне моє, а ті — жінчині.

— Знову двері снігом привалило...

— Коли в гості прийшов — пий! Вийдеш з хати, а там люди дивляться: скажуть, погано пригощали.

— По-моєму, телевізор річ недосконала. От бачиш симпатичного хлопця, чуєш його, подобається він тобі, а він — ніякої уваги!

— З Новим роком, діду!

— Та, мені вже й так дев'яносто...

— Оце їду з синами в райцентр. Хочу пару коліс дістати.

— Принцип дії парового двигуна? Та приблизно такий же.

— У мого пляш-
ки немає...
— Обшукай мо-
го! Без пляшки во-
ни не ходять!

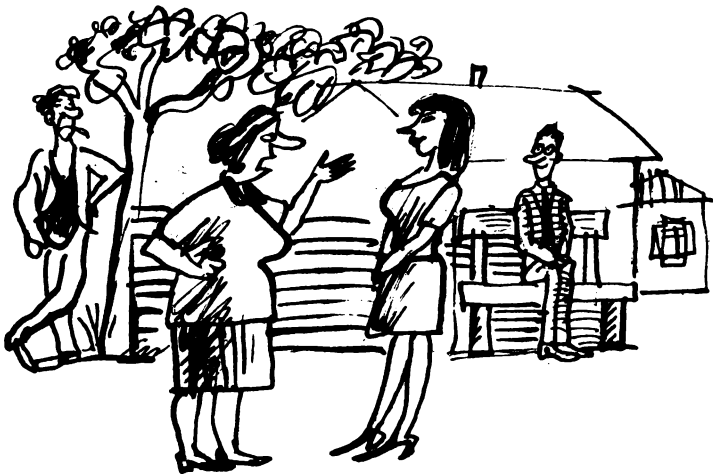
— Найкраще полювати з собаками: скільки завгодно ходи собі,
блукай, а додому вони завжди слід знайдуть.

— Тату, ну що ви?!
Це не старшенький, а
мій новий чоловік!

— Що ти з тим черв'яком возишся? Він же здох.
— Не здох, а знепритомнів. Зараз зроблю йому штучне
дыхання, приведу до тями і хай знову рибу ловить.

ГОЛОВНЕ — ВІРИТИ

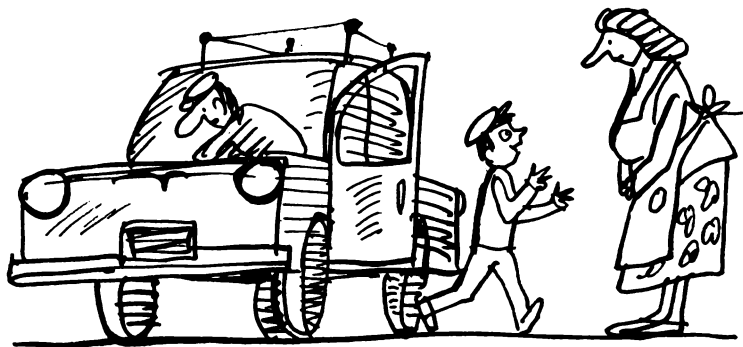
- І чим тобі, дочко, Семен не подобається: не п'є і не курить.
- Так питиме і куритиме!
- А ходиш з отим Іваном: він і п'є, і курить!
- Так не питиме й не куритиме!

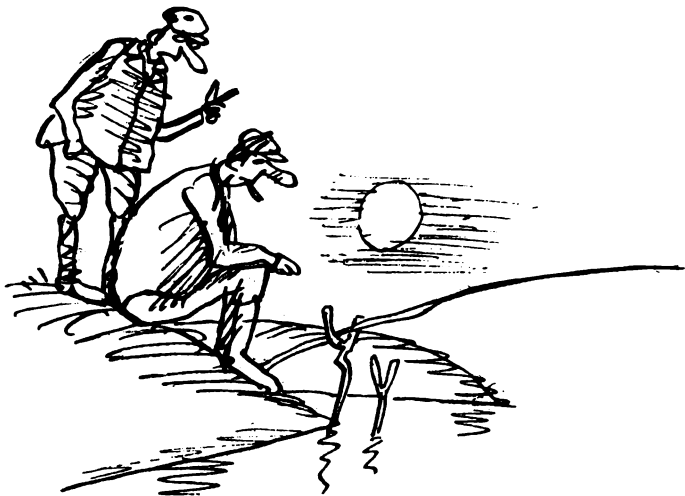
- Чого це він? Адже у нас не весілля?!
- Та то він фікусом закусив.

- Ну як, синку, з татом їздилося?
- Чудово! Тато так швидко мчав, що дядя міліціонер нас ледве наздогнав.

— Батьку, а в тебе легшої дочки немає?..

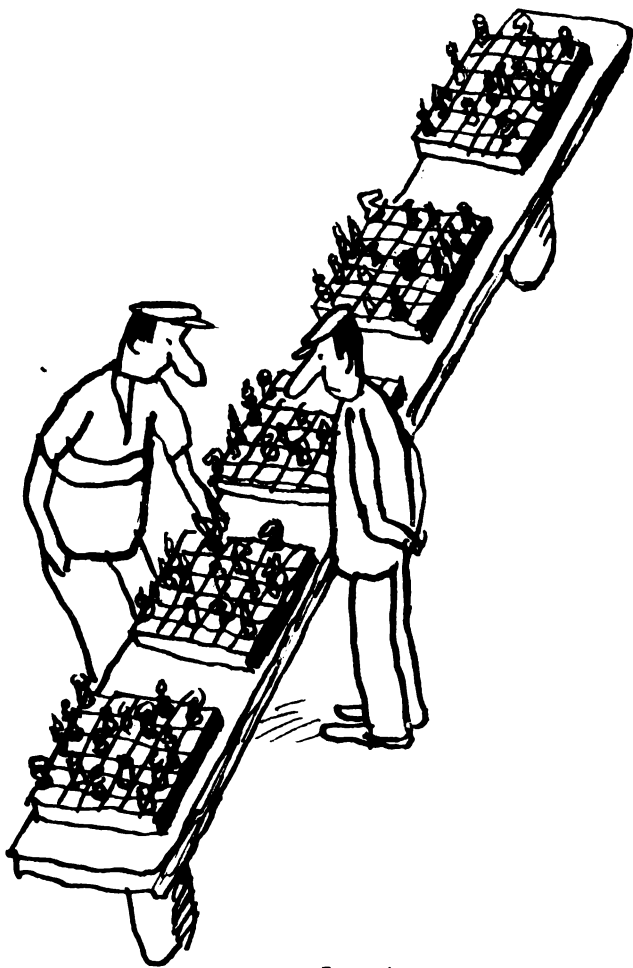

— Ловити рибу треба уміючи. Тут і нажива має значення, і вудка...

— А головне в рибалці — щоб над душою не стояли...

— Я тебе, діду, визнаю своїм онуком тільки тоді, коли назвеш усіх наших родичів.

Без слів.

— Я, Клаво, нізашо заміж не вийшла б, так беруть же!

— Чого це в тебе мед такий дорогий?

— А хіба не бачиш, яку вони мені піку зробили? Тому й дорого.

— Чудасія! Невже це кіт?

— Чого дивуєшся?! Хіба він не правду сказав?!

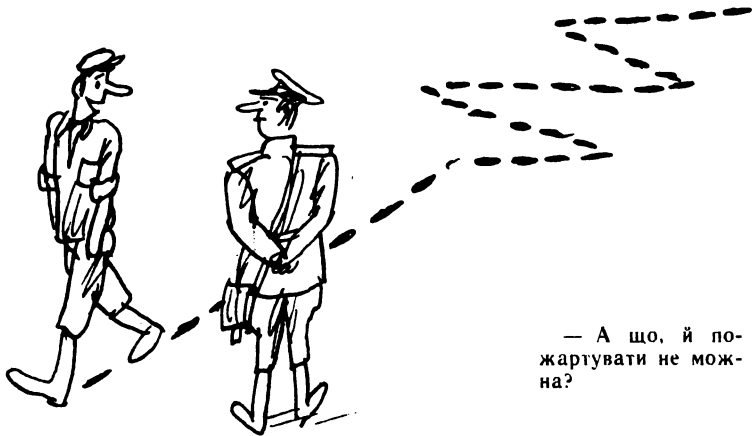
— Вітаю вас, мамо.
зі святом!

— Ти б, синку, дров
краще нарубав...

— Е-е-е... То ж яке
тоді свято буде?! Пі-
зніше нарубав.

— Жених, чи добровільно ви вступаєте в шлюб?
— Аякже, аякже!..

— А що, й по-
жартувати не мож-
на?

— Чого ти все в один і той же куток падаєш? Бачиш, куди м'яч летить?!

— Та бачу. Але сюди не так твердо падати, трава вища.

— Ось тепер я вірю, що ти не випив і грама.

— Ходімо вже додому.
— Почекай. У мене ще одна лижа піла.

— Що це ти купив?!
Воно ж на мене не налізе!

— Та то я хотів тебе
сьогодні побачити тонень-
кою, стрункою...

— Такий паркан
височезний! Ви що,
крадене ховаєте?

— Та господь з
тобою, кумо. Там і
чесно зароблене є...

Без слів.

- Нарешті і до нас цирк приїхав!
- Та це ж студенти на практику прибули.
- Господи! І моя ж дитина десь такою ходить...

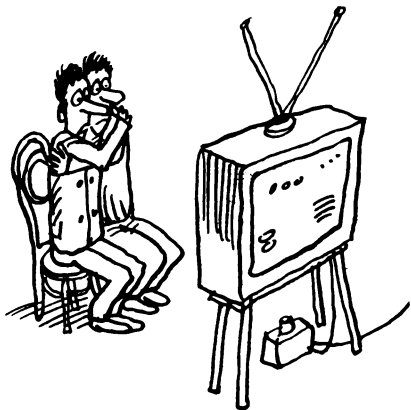
— А ти, я бачу, заміж вийшла?!

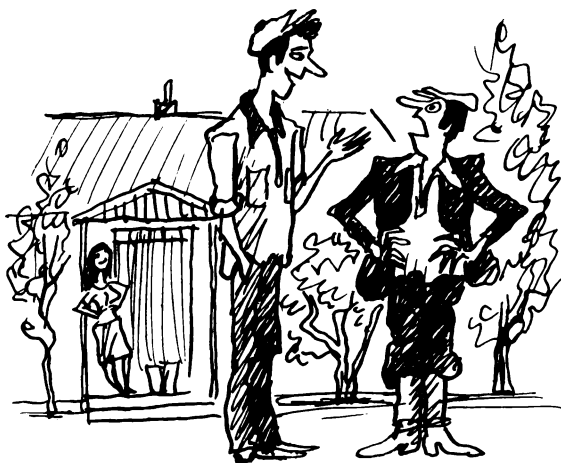
— Чудово відпочив я в Семена! А завтра із свіжими силами за роботу!

— Микола йде! Жінки, при ньому ні слова — роздзвонить по всьому селі...

— Ну, Васю, тримай-
ся... Наші грають!

— Давай, Петре, по-чесному: кого Людка вибере,
той хай і ходить до неї.

— Е-е-е, хитрий! Ти ж красивий і високий!

— Сусіде, вставай, повінь почалася!

— Ох і поповодила вона мене, клята! Ще позавчора вранці як вчепилася, так тільки сьогодні ввечері оце витяг: із сил вибилась.

— Рябко, будь розумніший, не зв'язуйся з нею!

— Мені б ваше
здоров'я, діду!
— Тоді, голубе,
і роки мої забирай.

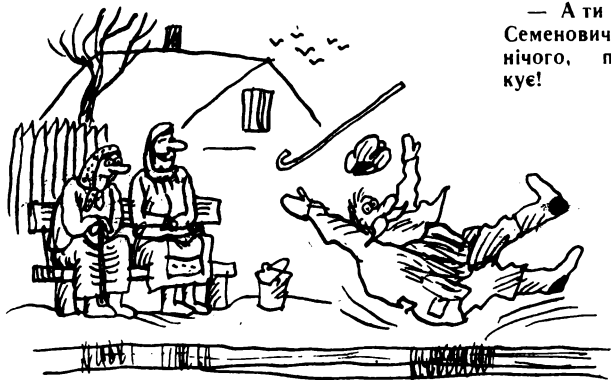
— Бувайте, хлопці! Я пішов.

— Гарно у вас: і річка, і луки, і ліс.
— Еге ж: і риба, і сіно, і дрова є.

— Що це ви, діду, стільки з собою берете? У сина в місті все є!
— Та я знаю... Тільки ж це я не для нього. Хто його знає, як мене там невістка зустріне...

— А ти глянь.
Семенович ще
нічого, підска-
кує!

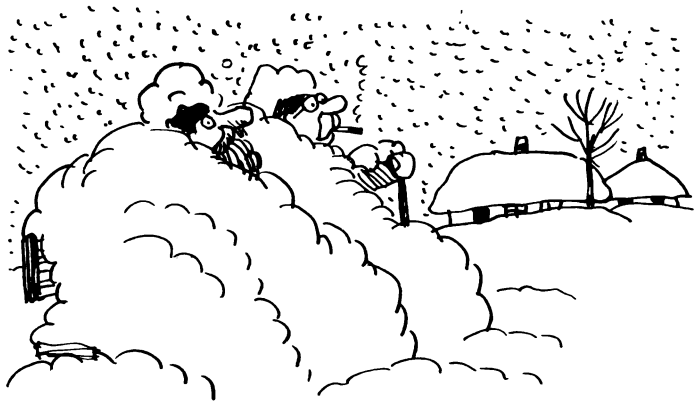

— Іван з Люською пішов... Колись і я за нею упав. А
таки мені повезло: Іван на ній женився.

— Якщо я кожному всміхатимусь, мене ж до кінця робочого дня не вистачить!

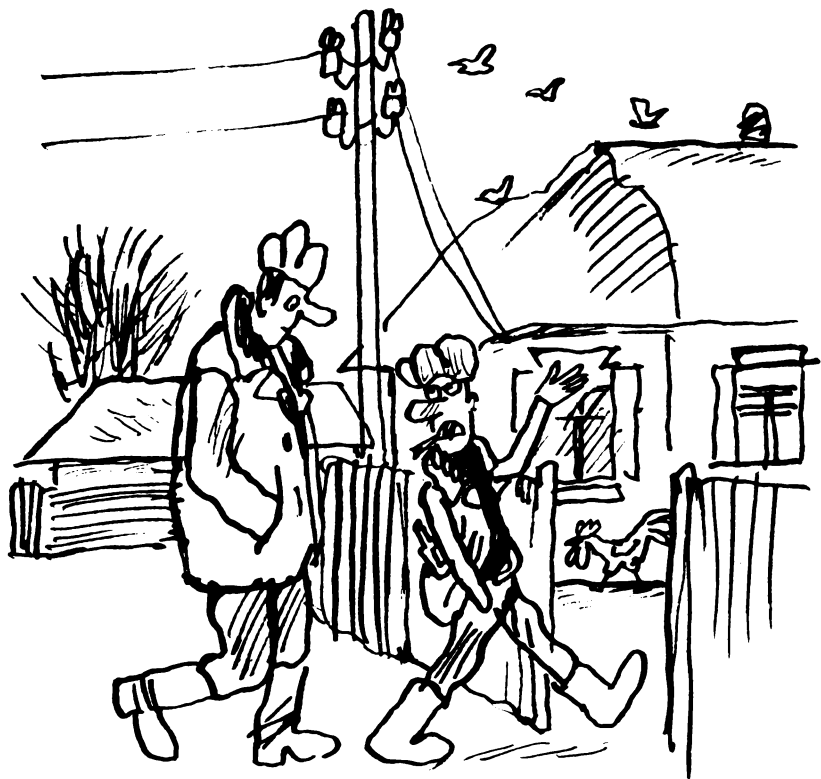
— Синок Марії на хірурга вчиться. Оце прийшов, уже півня зарізати може. Матері поміч.

— Хіба це сніг? От колись був сніг!

— Знову Іван десь проштрафився. Бачиш, жінка муштрує...

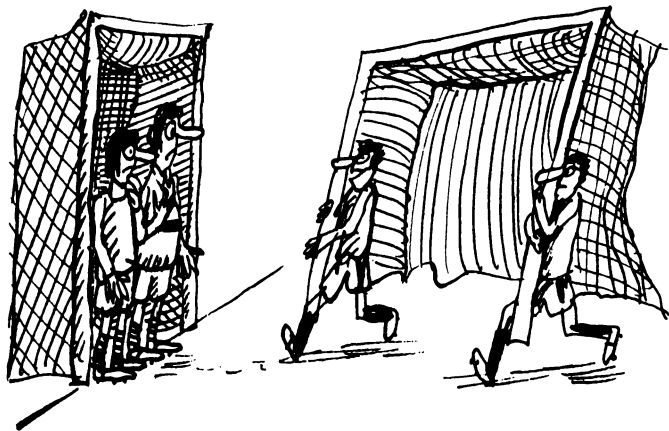

— Сміливіше: ти — зі мною! Не дивись, що я такий малий. Мене жінка боїться, я вредний.

— Хочеться
поїхати звідси
далеко-далеко і
років на десять...
І скучати, ску-
чати за тобою,
Галю...

— Не жаліють твої батьки зятя: ось так завантажують завжди...

— Хлопці, зараз почнеться друга половина гри! Давайте воротами мінятися!

— Синку, я давно тобі обіцяв гармошку подарувати... Он бери, твоя...

— І за що ви, Петре Сидоровичу, мене полюбили? Ви ж такий видний
мужчина...

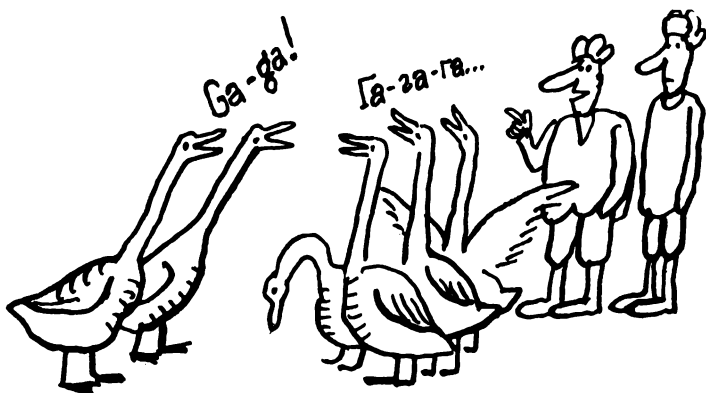
— А тепер і розберись, де чії яблука!..

— Поглянь, жінко, яку сусідський кіт на наших мишах собі морду наїв!

— Погано бачити став: отого високого ще бачу і влізнаю — Петро. А той дрібніший — не бачу хто.

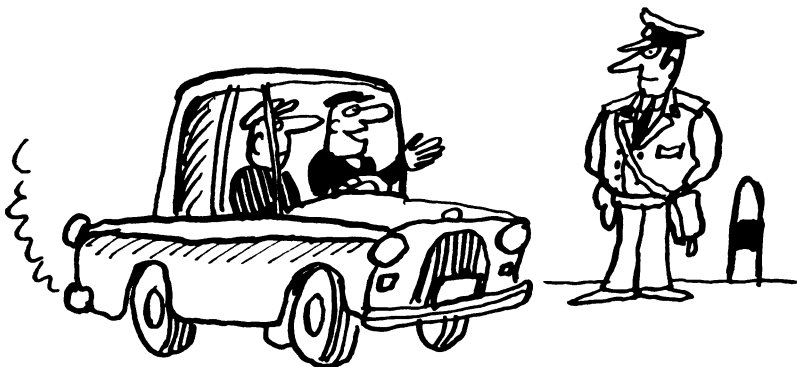
— Отих двох син з-за кордону привіз. У них вимова не наших гусей. Чуєш?

— Замрїть, тату!
Зараз у хату збігаю,
фотоапарат візьму.
Цікаве фото вийде!

— Скажіть відверто, а чорти вам не ввижаються?
— Дивак ви, лікарю. Та вони й зараз по кутках вашого кабінету сидять.

— Оце мій знайомий мільйонер: уже три дірки в галоні пробив!

— Учора Петро день народження справляв, а нас і не покликав.
— По паркану видно, що й без нас обійшлося...

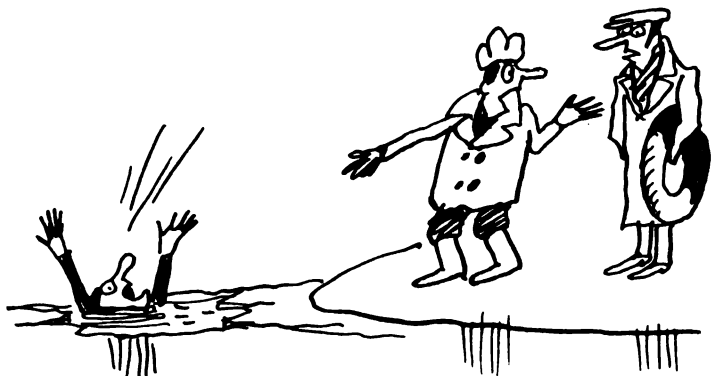

— Ох у мене ж і пес розумний! Вимовляє слово «мама» і цим собі ковбасу заробляє.

— А мій, як у хату вскочить, так прямо й каже: «Мамо, дайте ковбаси!» І спробуй йому відмовити!

— На тобі, Петре, сидить добре. От якби ще й Катрі воно так підійшло...

— Швидше кидай! Семен тоне!
— Та не знаю, як і бути... Він що не бере, ніколи не вертає.

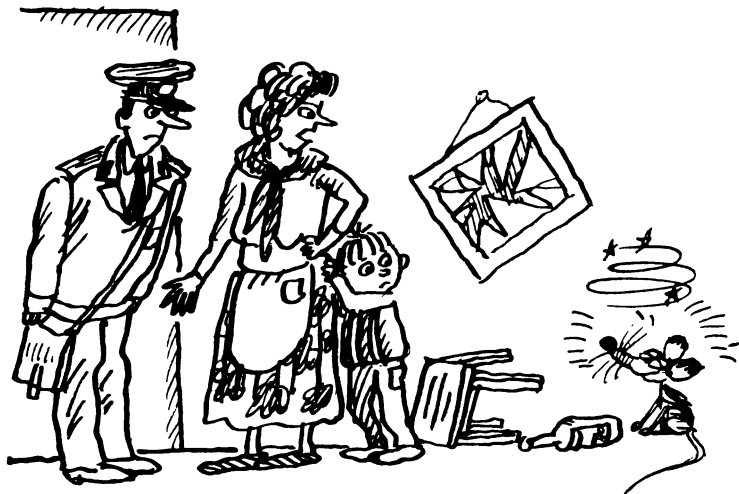
— Господи! Невже він знову знайде в собі сили піднятися?!

— Чого вилежуєшся?! Що, роботи ніякої немає?!

— Я не вилежуюсь. Я з груші впав.

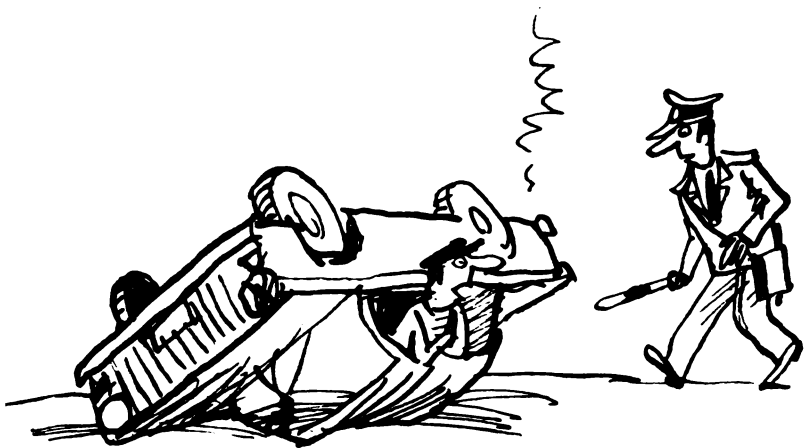
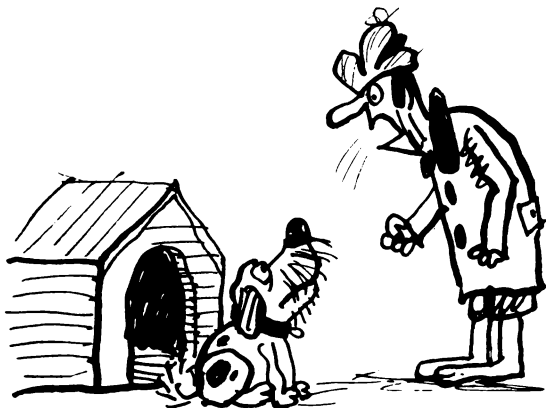

— Це він зараз таким смирним прикинувся, а поки вас не було, так прямо левом стрибав!

— Я ж тобі кажу: зустрів ведмедя!

— Чого ти весь час мовчиш? У тебе ж зовсім проста робота — гавкати. Мені б таку роботу!

— Права? Так ви їх ще на тому тижні забрали.

БИБЛИОТЕКА «ПЕРЦА» № 336

Анатолій Петрович Василенко
ВЕСЕЛЫМ КАРАНДАШОМ
(на українском языке)

Издательство «Радянська Україна»

Редактор Ю. Прокопенко
Технічний редактор М. Недоступ
Коректор Н. Ананьїна

Здано до набору 15.03.88. Підписано до друку 11.04.88. БФ 40890. 70×108/32.
Папір книжково-журнальний. Гарнітура літературна. Офсетний друк. 2,8 умовн.
друк. арк. 2,8 умовн. фарб. відб. 2,28 обл.-вид. арк. Тираж 100000 прим. Зам. 01418.
Ціна 10 коп.

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна»,
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

10к.

